

Република Србија
ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-114 Прж 21294/25
15.10.2025. године
Београд

ПРЕКРШАЈНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, Одељење у Крагујевцу, у већу састављеном од судија Мирјане Мићић, председника већа, Наташе Деспотовић и Оливере Ивановић, чланова већа, са судским саветником Миланком Гаљак, решавајући по жалбама браниоца окривљеног АА, из ... и пуномоћника оштећених ББ и ВВ, оба из ..., адв. Миливоја М. Јанковића, из Београда, изјављеним на решење Прекршајног суда у Крушевцу, Одељење у Варварину, III-12 Пр.бр.1927/16, од 24.07.2025. године, којим је одлучено о привремено одузетим предметима, на основу чл.100. ст.3., чл. 102. ст.2., чл.269., чл.270. и чл.274. Закона о прекршајима («Сл. Гласник РС» бр.65/13, 13/16, 98/16 – одлука УС, 91/19 и 91/19-др. Закон и 112/22 – одлука УС), на нејавној седници већа одржаној дана 15.10.2025. године, доноси

РЕШЕЊЕ

Усвајајући жалбе браниоца окривљеног АА, из ... и пуномоћника оштећених ББ и ВВ, оба из ..., адв. Миливоја М. Јанковића, из Београда, ПРЕИНАЧАВА СЕ решење Прекршајног суда у Крушевцу, Одељење у Варварину, III-12 Пр.бр.1927/16, од 24.07.2025. године, тако што се окривљеном АА, из ..., враћа једно путничко возило марке “MITSUBISHI”, модел “PAYERO” 3.2D, сиве металик боје, 118 kw, 3200 цм3, година производње 2005, бр. Шасије ..., швајцарских регистрационих ознака “...”, са припадајућом швајцарском саобраћајном дозволом, полисом међународног осигурања и једним кључем и једно прикључно возило марке “PONGRATZ” тип “PA-HL” 3500 са две осовине, јарњевима и цирадом тежине 880 килограма, носивости 2.620 килограма са бројем шасије ..., година производње 2005, швајцарских регистрационих ознака “...” и припадајућом швајцарском саобраћајном дозволом, која су му привремено одузета по Потврди о привремено одузетим предметима Полицијске управе Крушевац број 4071/13 од 09.12.2013. године, које ће извршити Министарство финансија Републике Србије, Управа царина, Царинарница Крушевац, у складу са царинским прописима у року од 15 дана од дана пријема ове одлуке.

Образложење

Првостепеним решењем наведеним у изреци од окривљеног АА, из ..., на основу чл.232. ст.1. Закона о прекршајима, трајно се одузима једно путничко возило марке “MITSUBISHI”, модел “PAYERO” 3.2D, сиве металик боје, 118 kw, 3200 цм3, година производње 2005, бр. Шасије ..., иностраних регистрационих ознака “...” и једно прикључно возило марке “PONGRANTZ” тип “PA-HL” 3500 са две осовине, јарњевима и цирадом тежине 880 килограма, носивости 2.620 килограма са бројем шасије ...,

година производње 2005, иностраних регистрационих ознака "...", која су му привремено одузета по Потврди о привремено одузетим предметима Полицијске управе Крушевац број 4071/13 од 09.12.2013. године.

На напред наведено решење бранилац окривљеног АА и пуномоћник оштећених ББ и ВВ, адв. Миливој М. Јанковић, из Београда, благовремено је изјавио жалбе скоро идентичне садржине, из свих законом дозвољених разлога, између осталог истичући да је насловни суд већ донео идентично решење број III-12 Пр.бр. 1927/16 од 15.01.2021. године, којим је такође одлучио да се одузму предметно путничко возило и прикључно возило, које је укинута другостепеном одлуком ПАС, Одељење у Крагујевцу, број I-101 Прж 6694/21 од 14.05.2021. године; да након више од годину дана када су окривљени и оштећени видели да првостепени суд неће сам донети ново решење којим би предметна возила вратио власницима, пуномоћник је упутио нови захтев за подношење решења о одузетим возилима дана 27.05.2022. године, истичући да је у том моменту број предмета био Пр 2898/21, односно да је након усвојене прве жалбе вероватно омашком судске управе предмет заведен под новим бројем, при чему је ПАС, Одељење у Крагујевцу, донело решење о усвајајању жалби број I-103 Прж 22380/22 од 20.06.2023. године; да дана 28.07.2025. године пуномоћник добија решење Прекршајног суда у Крушевцу, Одељење у Варварину број III-12 Пр.бр. 1927/16 од 24.07.2025. године, те да опет, трећи пут у овом предмету, првостепени суд доноси решење о одузимању путничког прикључног возила од окривљеног АА; да првостепени суд као да није читао образложење одлуке ПАС-а од 20.06.2023. године у ком је суд детаљно образложио целокупну ситуацију у предмету и чињенице, навео разлоге зашто првостепено тадашње решење треба укинути и које чињенице морају бити узете у обзир приликом одлучивања о истим; да првостепени суд и даље доноси решење без икаквог образложења, већ само парафразирајући закон и на други начин казује исто што и у претходна два решења која су укинута; да је предметни прекршајни поступак вођен због наводног царинског прекршаја који је учинио АА и због кога му је привремено одузето возило са приколицом којим је тада управљао, јер су возила страних регистарских ознака, а окривљени није имао пријављено боравиште у земљи регистрације возила, а које није у његовом власништву, већ у власништву оштећених ВВ и ББ; да је АА управљао возилом са приколицом са иностраним таблицама без уредне документације – дозволе боравка у Швајцарској (као земљи регистрације возила), при чему је управљање без уредне документације вођен посебан прекршајни поступак против окривљеног ВВ и за тај прекршај је АА правоснажно осуђен; да је током прекршајног поступка због наводног царинског прекршаја донета првостепена пресуда Прекршајног суда у Крагујевцу, Одељење у Варварину, III Пр.бр. 32/14-12 од 31.03.2015. године, која је одлуком ПАС, Одељење у Крагујевцу, I-117 Прж.бр. 14017/15 по уложеној жалби укинута и враћена првостепеном суду са налогом шта од доказа још треба извести и одлучити поново, а да првостепени суд није извео ниједан од доказа, ни спровео радње по налогу вишег суда датих у пресуди и донео нову пресуду на коју је такође уложена жалба; да је ПАС, Одељење у Крагујевцу, I-111 Прж.бр. 191/20 по уложеној жалби донео пресуду о преиначењу и обустави поступка услед апсолутне застарелости за вођење поступка; да је током целокупног прекршајног поступка јасно утврђено да је путничко возило марке "Mitsubishi", модел "Рајего", сиве металик боје, иностраних рег. Ознака ..., у власништву сведока и оштећеног ВВ, а прикључно возило марке "Pongartz", РА – HL3500, иностраних рег. Ознака ... у власништву сведока и оштећеног ББ; да је током поступка такође утврђено да је предметно возило са приколицом ушло у Србију док је истим управљао ББ, као власник приколице, а са овлашћењем за управљање путничким возилом у власништву свог брата ВВ, са намером да тог дана и изврши царињење предметне робе, при чему

су ББ и ВВ у том моменту имали уредно пријављено боравиште у Швајцарској и да није било потребно ни обавезно да предметно путничко возило и приколицу прајављују царинским органима у тренутку преласка границе и уласка у Србију; да је за првостепени суд била без значаја чињеница да је роба која се налазила у приколици оцарињена, јер оцарињена роба по наводима ожалбене пресуде није предмет прекршајног поступка, већ су то предметна возила, односно првостепени је игнорисао да је предмета роба оцарињена и није желео да утврди везу између предметног путничког возила и приколице који су регуларно ушли у Републику Србију са оцарињеном робом, при чему је овакав став првостепеног суда погрешан и неодговара чињеницама које јасно указују да је предметним возилом са приколицом управљало овлашћено лице и да је предметна роба ушла у Србију на предметној приколици са циљем да буде оцарињена, те да на оваквом ставу првостепени суд инсистира и у сада ожалбеном решењу, иако је ПАС два пута супротно навео; да није постојао царински прекршај јер је и путничко возило и прикључно возило у власништву лица која су наши држављани са боравком у Швајцарској и која су самим тим могла да управљају возилом страних регистарских таблица, што је у складу са чл.273. ст.2. тач.1. Закона о безбедности саобраћаја на путевима; да првостепени суд није узео у обзир вештачење којим је утврђено да се број шасије налази на месту предвиђеном од стране произвођача на противпожарном лиму, а бројне словне ознаке одговарају оригиналу, што је јасан доказ да возило није злоупотребљено у смислу преправке шасије и прекуцавања бројева и прављења лажне документације за возило и приколицу; да власник приколице ББ и власник возила ВВ нису окривљени у овом предмету, а од истих су возила одузета, иако вредност робе за царинење – прозора није прелазила 1/3 вредности превозног средства, што је у супротности са чл.299. ст.1. који говори кад се возило одузима; да је јасно да су предмета возила ушла у Србију на регуларном граничном прелазу, којим је управљао ББ са боравиштем у Швајцарској и да нема речи ни о каквом уласку неовлашћеног лица на непознатом месту и без пријављивања надлежном царинском органу; да како је поступак по сили закона ушао у апсолутну застарелост, више суд није испитивао наводе жалбе, већ је само донео пресуду да се поступак обуставља, тако да неспорне чињенице и за то приложени докази никад нису узети у разматрање; да је првостепени суд током целокупног поступка игнорисао чињеницу да је већ једном донета правоснажна прекршајна пресуда Пр 262/14-13 поводом истог догађаја и исте чињеничне ситуације којом је окривљени АА оглашен кривим и правоснажно осуђен новчаном казном; да је управо овај прекршај – управљање возилом које је регистровано у иностранству, а окривљени има стално пребивалиште у Србији без одобреног привременог боравка у иностранству, једини који је у овој целокупној ситуацији настао, а за који је изречена казна; да није наведен ниједан разлог за доношење побијаног решења, већ је само цитиран чл.232. ст.1. и чл.54. ст.5. Закона о прекршајима; да из списка предмета јасно произилази да је роба била оцарињења, да су предмета возила легално ушла у РС и да је окривљени кажњен што је возио без документације, а да и поред тога после 24 месеца суд доноси ожалбено решење којим наводи да су возила ушла у Србију без царинске процедуре; да је поступљено супротно одредби чл.254. Закона о прекршајима, јер решење не садржи разлоге за доношење одлуке, односно није наведено који су то интереси опште безбедности или разлози морала због којих је донето побијано решење, јер предмет овог поступка није ни било угрожавање опште безбедности лица и имовине, нити стоје разлози морала, јер се зна ко је власник возила и приколице и да су иста возила легална; да је наведеном одлуком нарушена правна сигурност и право на личну имовину зајемчену Уставом Републике Србије; да није по праву и по правди да власници возила трпе последице што је окривљени возио истим супротно прописима; да нису дати

разлози наведени у другостепеном решењу од 14.05.2021. године, о том зашто предмета возила не би могла бити у будућности у легалном промету и употреби и зашто њихова употреба не би била морална и оправдана, нити је поступљено по налозима другостепеног решења од јуна 2023. године; предложио је да се жалбе уваже и наложи враћање одузетом одузетог моторног возила власнику ВВ и враћање одузете приколице власнику ББ.

Након разматрања списка предмета и оцене навода истакнутих у жалбама Прекршајни апелациони суд налази:

Жалбе су основане.

Испитујући правилност побијаног решења по службеној дужности у смислу одредбе чл. 272. Закона о прекршајима, усвајајући жалбене наводе браниоца окривљеног и пуномоћника оштећених, овај суд налази да су разлози наведени у образложењу побијане одлуке нејасни, при чему се ради о таквим повредама закона које се могу отклонити преиначењем првостепене одлуке у смислу одредбе чл.274. ст.1. тач.2. Закона о прекршајима, те је поступљено као у изреци ове одлуке.

Наиме, из списка предмета између осталог произилази да је другостепеном одлуком Прекршајног апелационог суда, Одељења у Крагујевцу, I-103 Прж 22380/22 од 20.06.2023. године, укинута првостепено решење од 04.10.2022. године којим се, као у побијаном решењу, трајно одузимају привремено одузето путничко и прикључно возило, чије су карактеристике наведене, те да је наведеном другостепеном одлуком између осталог указано да првостепени суд није дао јасне разлоге зашто наведена возила не могу бити убудуће у легалном промету и употреби, а да то није противно интересима опште безбедности, односно који су то разлози који чине да употреба ових предмета није морална, нити оправдана, посебно при чињеници да су власници возила имали уредно пријављено боравиште у Швајцарској, да се ради о легално стеченим возилима са уредном документацијом, регистрованим у иностранству, да је прегледом идентификационих ознака на возилу од стране криминалистичких техничара утврђено да број шасије, односно бројне и словне ознаке по свом облику, типу и начину, утискивању одговарају оригиналу, уз напомену да је прекршајни поступак против окривљеног због прекршаја из чл.296. у вези чл.292. ст.3. Царинског закона окончан обуставом прекршајног поступка услед наступања апсолутне застарелости, а да није утврђено да је возило унето од стране окривљеног у царинско подручје РС без пријаве надлежним царинским органима, без спорведеног царинског поступка, односно да се радило о страниој роби за коју није поседовао доказе о легалном увозу и плаћеним увозним дажбинама, с налогом да се у поновном поступку дају јасни разлози за одлуку.

Међутим, првостепени суд у образложењу побијаног решења није поступио по налогу из другостепене одлуке, већ је напротив само цитирао одредбу чл.232. ст.1. Закона о прекршајима, при чему се погрешно позвао и на одредбу чл. 54. ст.6. Закона о прекршајима, што значи да није ценио садржину одредбе чл. 53. ст.2. Закона о прекршајима којим је прописано да се заштитне мере изричу само уз новчану казну, опомену или васпитну меру, и у том смислу да је у конкретном случају прекршајни поступак против окривљеног обустављен због наступања апсолутне застарелости прекршајног гоњења, тако да није могла бити изречена заштитна мера, већ да је у том случају одузимање привремено одузетих предмета једино било могуће у смислу одредбе чл. 232. ст. 1. истог Закона.

Осим тога, у другостепеном решењу I-103 Прж 22380/22 од 20.06.2023. године је јасно наведено да се привремено одузети предмети у смислу чл. 232. ст.1. Закона о прекршајима могу вратити власнику, али уз ограничење, односно осим у случају када то захтевају интереси опште безбедности или разлози морала, при чему у

побијаном решењу нису дати конкретни разлози који од ових ограничења је оправдавао трајно одузимање наведених предмета.

Наиме, првостепени суд приликом доношења побијаног решења уопште није ценио чињенице да су власници возила имали уредно пријављено боравиште у Швајцарској, да се ради о легално стеченим возилима са уредном документацијом, о чему се у списима предмета налазе оригинал саобраћајне дозволе, а што произилази и из дописа административног сектора Kantona Wallis од 21.11.2014. године који се односи на предметно возило "MITSUBISHI", модел "PAYERO", регистрованим у Швајцарској, да је прегледом идентификационих ознака на возилу од стране криминалистичких техничара утврђено да број шасије, односно бројне и словне ознаке по свом облику, типу и начину, утискивању одговарају оригиналу.

У конкретном случају из списка предмета произилази, као што је напред наведено, да су власници возила имали пријављено боравиште у иностранству и уредну документацију за предметна возила, односно доказ о легалном статусу возила, али да се нису налазили у земљи у време када су возила затечена у саобраћају, што се закључује из одбране окривљеног АА, али и из исказа сведока оштећених ББ и ВВ, који су изјавили да је возила из Швајцарске довезао ББ, а да је окривљени АА само одвезао возило са приколицом на царину како би "расцаринио" робу, односно прозоре који су превожени.

С тим у вези, одредбом чл.364. Уредбе о царинским поступцима и царинским формалностима је прописано да физичка лица која имају пребивалиште у царинском подручју Републике Србије имају право на потпуно ослобођење од плаћања увозних дажбина на превозна средства регистрована у иностранству, која употребљавају у приватне сврхе, ако имају одобрено привремено боравиште у иностранству дуже од 6 месеци, ако превозно средство користе у периоду док бораве у царинском подручју Републике Србије и дужна су да то превозно средство поново извезу приликом напуштања царинског подручја Републике Србије, док је ст. 2. истог члана Уредбе прописано да чланови уже породице лица из ст.1. овог члана могу користити превозно средство из ст.1. овог члана само док се лице из ст.1. овог члана налази у царинском подручју Републике Србије, при чему из списка предмета произилази да је предметним возилом критичне прилике управљао АА који није члан уже породице власника возила, нити да су се власници налазили у Републици Србији у критично време када је окривљени затечен да управља предметним возилом с приколицом.

Међутим, и поред наведене чињенице, првостепени је суд приликом доношења побијане одлуке морао да цени наводе из другостепене одлуке од 20.06.2023. године, као и одлуку Европског суда за људска права који је стао на становиште да свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине и да нико не може бити лишен своје имовине осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општем начелу међународног права, које је заштићено чл.1. Протокола 1 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, а што произилази и из одлука Уставног суда Републике Србије, донетих у складу са одлукама Европског суда за људска права, које се односе на сличне ситуације.

Наиме, у конкретном случају овај суд је ценио околност да су предметна возила које су била предмет прекршаја законитог порекла, што произилази из садржине оригинал саобраћајне дозволе за возила које се налазе у списима предмета и из дописа административног сектора Kantona Wallis од 21.11.2014. године који се односи на предметно возило "MITSUBISHI", модел "PAYERO", регистрованим у Швајцарској, нити је у току поступа оспорен боравак у иностранству власника возила

дуже од шест месеци, те да у том смислу трајно одузимање возила у конкретном случају не испуњава услове из чл. 232. ст. 1. Закона о прекршајма, нити би то било у складу са чл.1. Протокола 1 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, на шта упућује и одлука Европског суда за људска права *Yaylai* (број 15887/15 од 17.09.2024. године).

Осим тога, члан 58. ст.1. Устава Републике Србије гарантује мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона, док је ставом 2. чл.58. Устава предвиђена могућност дозвољеног одузимања или ограничења права својине, при чему је сагласно пракси Европског суда за људска права, мирно уживање својине, која је стечена на основу закона, може бити ускраћено или ограничено у јавном интересу утврђеном на основу закона, што се процењује у сваком конкретном случају. Наиме, као што је напред наведено, чланом 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода прописано је да свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине и нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права (став 1.), док је ставом 2. прописано да претходна одредба из става 1. ни на који начин не утиче на право државе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни.

У одлуци Уставног суда Србије Уж-367/2016 од 07.06.2018. године је указано да сагласно пракси Европског суда за људска права, до дозвољеног одузимања права својине може доћи под кумулативно испуњеним условима и то под 1. да је тако одузимање прописано законом, под 2. да постоји оправдани и неопходни јавни интерес за одузимање права својине и под 3. да је приликом одузимања права својине успостављена правична равнотежа између јавног интереса и интереса појединца чија се својина одузима.

У конкретном случају испуњен је само први услов, односно да је одузимање предмета могуће у смислу одредбе чл.232. ст.1. Закона о прекршајима, али нису испуњена друга два услова, при чему материја непријављивања робе која се уноси у царинско подручје Републике Србије носи посебну осетљивост јер може бити скопчана са криминалним активностима из ког разлога су прописи у овој области у уској повезаности са ограничењем права на имовину у сврху заштите јавног интереса, при чему само уношење возила преко државне границе на територију Републике Србије није противзаконито под прописаним условима из чл.364. ст.1. Уредбе о царинским поступцима и царинским формалностима, на чију садржину је напред указано.

Овај суд налази да се враћањем предметних возила успоставља правична равнотежа између јавног интереса и интереса оштећених чија се својина одузима, што је у складу са судском праксом Европског суда за људска права, према којој пракси, правична равнотежа односно потребна сразмерност између јавног интереса и интереса појединца неће бити постигнута, уколико је неко лице сносило појединачан и прекомеран терет, као и да би мешање у мирно уживање имовине било сразмерно треба да одговара озбиљности повреде, а санкција тежини учињеног казненог дела и последици које оно производи, као и о том да ли је извршењем казненог дела настала и каква штета за државу.

У конкретном случају порекло предметних возила није у вези са било којом криминалном делатношћу, већ се напротив ради о законитом пореклу и законито стеченим возилима регистрованим у иностранству, тако да ништа не указује на то да би надлежни органи одузимањем предметних возила настојали да спрече било какве

незаконите активности (прање новца, трговина наркотицима, утаја пореза, фалсификовање исправа и сл.).

Имајући у виду напред наведено, то је одлучено као у изреци ове одлуке, у смислу одредбе чл.274. Закона о прекршајима, тако што се привремено одузети предмети враћају лицу од кога су одузета по Потврди о привремено одузетим предметима Полицијске управе Крушевац број 4071/13 од 09.12.2013. године.

Против овог решења жалба није дозвољена.

РЕШЕНО У ПРЕКРШАЈНОМ АПЕЛАЦИОНОМ СУДУ,

Одељење у Крагујевцу,

Дана 15.10.2025. године,

I-114 Прж 21294/25

**Председник већа – судија,
Мирјана Мићић, с.р.**